

16.08.87 (viiekümnes päev)

Tere pühapäeva hommikust!

Meil on kell 7.50, teil 6.50. Mõtlen, mida te sellel ajal teha võite. Vend kindlasti magab, isa ka, kui tal pole pikk päev. Sina valmistud lauda juurde minema, kui ei ole veel läinud, vanaema ka vist magab, või teeb siis esimest tuuri oma toa ja köögi vahel.

Meil oli täna äratus kell seitse, sest on pühapäev. Pühapäeviti ei ole meil ka hommikuvõimlemist. Hommikuvõimlemist ei ole ka laupäeval, sest siis on selle asemel tekkide ja madratsite kloppimine. Mida see tähendab? Tähendab seda, et peale äratust rabad oma voodi madratsi, linad, padja, teki kaissu, lähed õue, ja hakkad kogu seda kupatust puhtaks kloppima.

Praegu istun suveklassis. Nii nimetatakse meil ühte katusealust, kus on istumiseks pingid. Varsti peaks hommikusöögile minema. Täna on meil hommikusöögiks pudru, kaks tükki valget leiba, või, must leib, kaks muna ja tee. Üldse on toit meil siin väga üksluine, üsna suure täpsusega, õigemini sada protsenti võib ette öelda, mis süüa on. Peale selle on kõik keedetud kujul, tohutult puudust tunnen millegi roheline ja toore järele.

Just andis roodu korrapidaja suitsetajatele ülesande korjata üles kõik konid. Suitsetajaid on meil siin üpris palju, istuvad praegu ümber prügikasti nii tihedalt, et valgus ei paista vahelt läbi.

Eile kuulsin krapist, et Eestis on 13 kraadi sooja ja sajab vihma. Ega meilgi siin palju parem ei ole, ka meil sajab ja temperatuur on umbes samades piirides. Aga pole viga, ikkagi parem kui tohutult palav.

Eile olin jälle tööl, aga mitte ehitusel vaid puutöökojas. Sul tekkib ehk küsimus, miks. Seda sellepärast, et meie rühm läheb tuleval teisipäeval patrulli, mind aga ei pandud sisse, seda tänu sellele, et te eelmine kord siin olite. Patrullis hakkab käima sama meeskond kogu aeg. Kui päris aus olla, siis ma isegi ei taha sinna patrulli, sest ööd on külmad ja kui sajab veel vihma ka, siis on täiesti lõpp.

Eile, seal puutöökojas, sain kokku veel ühe eesti poisiga. Ta läheb juba kahe kuu pärast koju. Ta on lõpetanud kutsekeskkooli nr. 12, erialalt tislernik ning ta jäeti peale õppeaja lõppu puutöökohta tööle. Kui saaks endale ka siin kohapeal

mingisuguse niisuguse otsa, oleks väga hea. Aga võibolla ka poleks, ehk juhtun kodule hoopis lähemale.

Vaatan ringi ja näen, et minu ümber käib kohutav kirjade kirjutamine, eks igaüks püüab koduga ühendust võtta, kas või siis mõtetes. Kui oled kirja ära kirjutanud, on nagu natuke kergem, enam ei pakitse hinges midagi.

Päike piilus nurga tagant välja, paistab, et täna tuleb ilus ja selge päev, kuid praegu, hommikul, on seda väga raske öelda.

Kiirete kirjadeni!

16.08.87 (ikka seesama viiekümnes päev)

Üks pühapäev taas möödab. Seekord möödus see üpris hästi. Hommikul, peale sööki näidati meie väeosa klubis teatrit, seda juba teist korda. Üldine mulje nendest teatritest on negatiivne, meil tehakse samasuguseid asju kümme korda paremini. Tänapäevane teater oli üldse allapoole igasugust arvestust, teemaks oli armusuhete klaarimine. Selle madala taseme taga võib olla ka see, et tegemist on mingisuguse isehakanud teatriga, no ja otsivad siis endale teenimisvõimalusi. Muide ka paljud fotograafid otsivad siin sõjaväeosas endale teenimisvõimalusi. Käivad ja pildistavad, tahavad kuue pildi eest 1.80 rubla. Oleks siis veel kvaliteetsed pildid, aga nad on udused ja defektidega. Korra mõtlesin, et lasen endast ka teha, aga kui nägin neid pilte, siis kadus igasugune tahtmine ära. Ma arvan, et selle kahe aasta jooksul saab endast ehk mõne korraliku pildi ikka teha.

Laupäeval ja pühapäeval näidati meile kino. See kino näitamine on meil regulaarne, filmid on aga sellised patriootilised, et lase aga olla. Eile näidati filmi, mis lausa kubises hurraa patriotismist. Oleks, et ta veel huvitav oleks olnud, aga igav ka, niimoodi on kinos istumine lausa piin. Kahjutundega kujutan ette, kuidas Tallinnas kinos istusin.

Täna anti kuulda, et meie rood läheb tuleval laupäeval Volgogradi ekskursioonile. See on juba midagi, ehk lastakse natukeseks ka poodi, saab jälle suhu maitse magusast.

Täna andsime veel normatiive lõua tõmbamises, 100 meetri jooksus lamades stardist ja takistusriba läbimises. Ega selle kõigega mul lood nüüd kõige paremad ei ole, päris viimane ei ole ka mitte, aga viimaste hulgas. Et täpsem olla, siis ka ajad, äkki pakub huvi. Lõua tõmbamine ehk tireltõus 7 korda, 100 meetri jooks lamades stardist 17 sekundit ja takistusriba läbimine 2 minutit 15 sekundit. Need ei ole nüüd teab mis ajad, aga päris viimane ma nendega ka ei ole.

Istun parajasti teeposti juures ja joon vahepeal natuke teed. Teepostiks nimetame me kohta, kus meile igapäevane annus teed, vööpudeli täis, valmis keedetakse. Kui üle jääb, või mingil põhjusel rohkem keedetakse, siis saab teise pudelitäie ka. Täna saab aga suhkruga teed, see on lausa pidupäev, sest tee keetja on eesti poiss ja ta on osanud kusagilt suhkrut muretseda. Selle tee joomisega olen ära harjunud, algul oli küll jubedalt harjumatu ja vastik juua suhkruta teed, aga praegu läheb vee eest. Suhkruga tee on aga maiuspala. Esialgu oli ikka täielik šokk, kui sulle palava päevaga antakse hommikul üks pudelitäis suhkruta kuuma teed. Janu piinas ikka koledasti. Küll sai siis salaja pesemise ajal kraanist vett joodud või kui korra Volgas ujumas käisime, siis otse jõest. Janu oli ikka nii suur, et ei mõelnud, kas vesi on puhas või mitte, et äkki võib mingi nakkuse külge saada, ei, kõik kõlbas joomiseks. Praegu olen aga selle teega nii harjunud, et ei olegi rohkem vaja. Ma ei tea aga võibolla on see meie vähese veega läbi saama harjutamine ka millekski vajalik nagu see lõputu jooksmine, võhma ja jõu treenimine.

Nüüd tegin väikese pausi, et kraed peale õmmelda ja teed juua. Neid kraesid, mida sa õmblesid, on mul veel hulga järel, ma arvan, et jätkub seni, kuni uuesti kohtume.

Ei oskagi enam midagi paberile panna, kuigi kell on alles pool üheksa õhtul. Egas midagi, head ööd!